

öt keltő külső megjelenésen kívül az érzések kifejezésére alkalmas simulékony organum, plasztikus taglejtések. Megkülönböztetünk lyrai szerelmezt és hősszerelmezt. (L. o.)

Szerelmi bájital, opera, irta: Scribe. Zen. szerz. Donizetti. Bem. 1838 nov. 7-én, a Nemzeti Színházban, nagy sikerrel, amit mi sem jellemez jobban, mint hogy az akkoriban egyszerűen „Bájital” címmel játszott vígopera nem kevesebb, mint 79 előadást ért meg. Az 1884-ben megnyitott Operaházba már nem került át a Nemzeti Színház játékkrendjéről a „Bájital”, noha nem egy Donizetti-opera szerepelt később az Operaház játékkrendjében is. Ujabbán a német operaszínpadon támadt fel friss erővel Donizetti vígoperája, amikor zenei részét Felix Mottl, a nagy német dirigens dolgozta át. Ebben az átdolgozott zenei formában adták a Városi Színházban is a „Szerelmi bájital”-t, 1930 máj. 23-án, amelynek szövegét Kristóf Károly fordította le újból és dolgozta át igen ügyesen. Az előadást Komor Vilmos tanította be és vezényelte, a rendezés pedig Keleti Márton munkája volt.

Szerémy Gizella (középgéczi előnével, Liptay Károly író neje). A legkiválóbb drámai színésznők egyike, Szerémy Zoltánnak, a Vígszínház művésznékhuga, sz. 1868 máj. 1-én, Balassagyarmaton, régi nemesi családból, amelynek csaknem minden tagja jelentékeny szerepet vitt Nógrádmegye történetében. A színiiskolát 1888 tavaszán végezte és 1890-től kezdve tagja volt a Krecsányi Ignác temesvár-pozsony-budai társulatának, ahol drámai-szende és fiatal-hősnő-szerepeket játszott. Majd a kolozsvári Nemzeti Színház tagja lett, ahol 1895 február 23-án mutatkozott be a „Vasgyáros” Claire szerepében. Legkiválóbb drámai alakításait a Sardou-dramákban és a Shakespeare tragédiákban mutatta be. Fedóra, Lujza, („Ármány és szerelem”), Ophélia („Hamlet”), Desdemona („Otello”), Melinda („Bánk Bán”), Rózsi („Cigány”), Mathilde („Folt, amely tisztít”), Tosca, Széchy

Mária, Lecouvreur Adrienne, Drouget Mária („Utolsó szerelem”) stb. A vidékről 1899-ben jött a fővárosba, Makó Lajos szegedi társulatától és a Vígszínházhoz szerződött. Itt Ibsen „Kis Eyolf”-jának Ritá-jában aratott nagy sikert, amelyet csak fokozott az „Éjjeli menedékhely” kétségbesett munkásasszonyában, (erről a híres kritikus, Keszler József külön tárcát írt az „Az Ujság”-ban), majd a „Nöstényfarkas”-beli realiztikus alakításával, Jászai Mari mellett is tökéletes elismerést tudott aratni. A színpadtól 1900 júniusában vonult vissza, amikor is férjhezment Liptay Károlyhoz.

Szerémy Zoltán, (középgéczi) színész, sz. 1861-ben, Nógrádmegyer községben, régi nemes családból, amelynek első, oldalági őst, Szerémy Györgyöt, a história is említi, mint a mohácsi-vész történetíróját. Apja: Szerémy Gábor, központi főszolgabíró volt Nógrádmegyében. Anyja: daruvári Kacskovics Gizella, Kacskovics Lajosnak, az OMGE és az Orsz. Kisdedóví Egylet egyik megalapítójának és akadémikusnak, Pest főjegyzőjének volt a leánya. Szerémy Zoltánnak öt testvére volt. Egyik nővére, Gizella, szintén színésznő volt és, mint a magaidejének egyik legkiválóbb drámai hősnője vált ki úgy a vidéken, mint a Vígszínház színpadán. Szerémy Zoltán, aki előbb jogot végzett a pesti Pázmány-egyetemen, később annyira kivált, mint balassagyarmati műkedvelő, hogy teljesen a színészetre adta magát. Elvégezte 1890-ben a Színitanodát, Csiky Gergely, Szigeti József, Bercsényi Béla és Ujházi Ede akadémiai tanárok vezetésével és első szerződése keretében Kassán, Tiszay Dezső színiigazgató társulatánál kezdte meg működését. Kassáról, ahol csak egy évig volt, a kolozsvári Nemzeti Színház kötelékébe szerződött. Kiváló emberábrázoló képessége ott oly előnyös mértékben fejlődött ki, hogy amikor Ditrói Mór, tagokat toborzott a millenium évben megnyitott budapesti Vígszínház számára, az elsők között kötötte le Szerémyt, aki 33 éven keresztül, anélkül, hogy más színházakhoz átszerződött volna (hivta pedig a Nemzeti Színház is Viz-